

хождатъ; а скончаніе-то на живо-та, кое-то не ся тражи находжася.

888. Не бы было единому мудрому толкова тяжко ако бы трыялъ единъ мармаръ съ ногкты-те си, или да хапи една наковалня (юрсъ) съ зѣбы-те си, или да прави части путуванія (таксити) по морѣ-то, или да отиде въ отдалеченно мѣсто, безъ да има что да яде въ пути, колко-то му е тяжко да гледа отъ далѣко лице-то на единъ неученъ и мужикъ человѣкъ.

889. Кой-то не ся благодари на онова кое то има довольно за да живѣе, не познава да почита Бога.

890. Мудрость-та и великодушіе-то, не иматъ никаква цѣна, когда щастіе-то оставя насъ.

891. Щастіе-то дохожда съ оковы-те на нозѣ-те си; но когда си отхожда сокрушава гы всы-те съ сила-та, коя-то полага, за да побѣгне.

892. Не е по-горчиво нѣчто между пріятелы-те, колко-то руганіе-то на пріятелы-те.

893. Гдѣ са Царіе-те; гдѣ са прочіи-те человѣци ? тіи ходиха въ истый путь, въ кой-то ходишъ ты. Ты смертный, кой-то почиташъ маловременный сей свѣтъ (міръ), повече отъ всяко друго нѣчто; ты, кой-то мнишъ благо-